

עפ"ת 66663/06/22 - מיטל סטון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 66663-06-22 סטון נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 423625/2019

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מעוררת מיטל סטון
נגד מדינת ישראל
משיבה מעוררת ע"י ב"כ עו"ד מ' סער
משיבה על ידי ב"כ עו"ד צ'
פלק

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה מחוז המרכז בת"ד 9785-04-20 (כב' השופטת ש' שפר) שבו נקבעה אחריותה של המעוררת לגרימת תאונה בה נפצעה רוכבת אופנוע, והוטלו עליה עונשי פסילה, קנס ומאסר מותנה.

כמפורט בכתב האישום, המעוררת נהגה ברכבה הפרטי ביום 25.9.2019 סמוך לשעה 10:30, ברחוב האלון ביבנה, והתקרבה למעגל תנועה בצומת עם רחוב ז'בוטינסקי; רוכבת אופנוע, הגב' שקד הגרי (להלן - רוכבת האופנוע או **הגרי**), נהגה ברחוב ז'בוטינסקי ונכנסה למעגל התנועה שם התנגשו שני כלי הרכב. בכתב האישום נטען כי רוכבת האופנוע נכנסה למעגל התנועה בעודו פנוי מכלי רכב, ואילו המעוררת לא צייתה להוראות תמרור 303 - המורה על מתן זכות קדימה לתנועה החוצה במעגל תנועה, לא נתנה זכות קדימה לאופנוע כמתחייב על פי הוראת התמרור, חסמה את נתיב נסיעתו וגרמה להתנגשות בין כלי הרכב. המעוררת המשיכה בנסיעתה תוך שהיא גוררת את רוכבת האופנוע מספר מטרים מתחת לרכבה, עד שנעצרה.

כתוצאה מהתאונה ניזוקו כלי הרכב, ונגרמו לרוכבת האופנוע שברים מרוסקים עם תזוזה בעצם השכמה, ושברים בצלעות. היא נזקקה לשיקום ממושך והוכרה כבעלת נכות זמנית של 100% (נכון למועד הגשת כתב האישום - 23.4.2020).

המעוררת כפרה באחריותה לתאונה, ולאחר שמיעת ראיות הורשעה בעבירות שיוחסו לה - נהיגה בקלות ראש ובחוסר זהירות, לפי סעיף 262(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 בצירוף סעיף 38(2) לפקודת התעבורה (להלן - פקודת התעבורה), והתנהגות הגורמת נזק, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן - תקנות התעבורה).

המערערת זוכתה מעבירה נוספת שיוחסה לה בכתב האישום, שעניינה אי ציות לתמרור 303 לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, נוכח קיומו של ספק לגבי חוקיות התמרור. בית המשפט קבע בעניין זה כי מסקיצה שערך בוחן תנועה (ת/6), עלה כי הוצב רק תמרור 303 אחד על הכיכר הפנימית במעגל התנועה, מול רחוב האלון, ולא הוצב כנדרש על פי תקנות והנחיות להצבת תמרורים (תקו"ה) 2020 (נ/2), תמרור 303 נוסף ברחוב האלון, בכניסה למעגל התנועה, וכי קיימת גם אי בהירות לגבי אישור הצבת התמרורים במקום על ידי עיריית יבנה. עוד יש להוסיף כי ב"כ המערערת טען כי לא הוצב כל תמרור בכיכר, וכי הבוחן שהעיד כי הגיע למקום התאונה ביום 2.10.21, כלל לא הגיע למקום ו"בדה" את הבדיקות שערך; טענה זו נדחתה על ידי בית משפט קמא.

בגזר הדין שניתן ביום 15.5.22 הוטל על המערערת עונש מאסר על תנאי, 10 חודשי פסילת רישיון נהיגה בפועל, פסילה על תנאי, וקנס בסך של 2000 ₪.

הערעור מכון כנגד ההרשעה, ולחלופין כנגד חומרת עונש פסילת רישיון הנהיגה בפועל.

הקביעות בהכרעת הדין

בית המשפט קמא קבע כי **"שוכנע"** שרוכבת האופנוע **"נכנסה למעגל התנועה מרחוב ז'בוטינסקי, שעה שהיה פנוי מרכבים ונסעה בו, משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשמת, ורק בהגיעה סמוך למפגש עם רחוב האלון, נכנסה הנאשמת למעגל התנועה אשר בתוכו ארעה התאונה"**.

מסקנה זו התבססה בעיקרה, על עדויותיהן של רוכבת האופנוע ושל עדת ראייה לתאונה, הגב' שרה בן דוד, שנהגה ברכבה מרחוב ז'בוטינסקי מאחורי האופנוע. בית המשפט ציין עם זאת, כי אם היו עומדות גירסות רוכבת האופנוע והמערערת, זו מול זו, לבדן, **"ספק אם ניתן היה לקבוע ממצא עובדתי...מעבר לכל ספק סביר"**, ואולם עדותה של בן דוד סילקה ספק זה.

רוכבת האופנוע מסרה בעדותה כי נכנסה למעגל התנועה שהיה פנוי מכלי רכב, נסעה על ה"קטנוע" במהירות של 13 קמ"ש, ועברה לנתיב החיצוני בתוך הכיכר כדי לצאת ממעגל התנועה ברחוב ז'בוטינסקי, ולפני שיצאה ממעגל התנועה, **"ממש לפני שאני מסיימת את הכיכר"**, **"התפרץ"** רכבה של המערערת מימין, מרחוב האלון: **"אני קלטתי שמגיע רכב, לא היה לי מה לעשות, רק התפללתי שהיא תעצור, ראיתי ממש לתוך הרכב שזו נהגת והבנתי שאין לי יכולת לעצור כי היא נסעה ממש במהירות משהו כמו 30 קמ"ש, אמרתי אמן שהיא תעצור. היא נכנסה לתוך הכיכר, היא נכנסה בי"**. עוד ציינה כי האופנוע "נכנס" ברכבה של המערערת **"בדלת אחורית שמאלית"**. הגרי מתארת כי בעקבות ההתנגשות נפלה מהאופנוע ונגררה מתחת לגלגלי הרכב הפרטי כמטר אחד, ונשארה על הכביש באמצע המעגל, ורכבה של המערערת המשיך בנסיעה מספר מטרים עד שנעצר.

יצוין כי בעקבות הדיווח שהתקבל על אירוע התאונה הגיע למקום שוטר סיוור, העד אלי פרג', שצילם את האופנוע בסרטון מצלמת גוף **"(ראיתי אופנוע זרוק, רוכבת אופנוע זרוקה בתוך הכיכר נאבקת מכאבים)"**. לדברי השוטר הוזז רכבה של המערערת ממקום התאונה עוד קודם להגעתו.

העדה בן דוד, אישרה בעדותה כי רכבה של המערערת יצא מרחוב האלון לאחר שהאופנוע כבר נכנס למעגל התנועה: **"... באמצע המעגל הגיע רכב מצד ימין, כנראה מרחוב האלון, וברגע הבא ראיתי את הבחורה מוטלת על הרצפה, הקטנוע נפל והיא השתטחה על הכביש. מה שאני ראיתי כנראה שהרכב הלבן, יצא מרחוב האלון וזה היה לקראת סוף הכיכר..."**. בן דוד ציינה בסקיצה (ת/3) את מקום האימפקט כמתואר בעדותה. בחקירת הסניגור ציינה כי אינה זוכרת באיזה נתיב נסעה רוכבת האופנוע אולם לא שללה אפשרות כי מסרה בחקירתה במשטרה כי זו נסעה בנתיב "הפנימי" במעגל.

עדויותיהן של הגרי ובן דוד נמצאו מהימנות ואמינות; בית המשפט התרשם כי הגרי לא ביקשה להעצים את חלקה של המערערת; העדויות תאמו זו את זו בתיאור העיקרי של פרטי התאונה. צוין כי **"אומנם, הנהגת המעורבת טענה כי נסעה בנתיב החיצוני במעגל התנועה ועדת הראיה, בעדותה בבית המשפט, לא זכרה מיקומה המדויק. אין בכך כדי לגרוע מאמינות גרסתה, כטענת ההגנה"**, וכי **"עדת הראיה ציינה כי התרשמה שבכוונת הנהגת המעורבת היתה להמשיך ישר ולצאת ממעגל התנועה וכך גם העידה הנהגת המעורבת"**.

נקבע בנוסף, כי בין הגרי לבן דוד לא הייתה קיימת כל היכרות מוקדמת, ואף לא נוצר ביניהן קשר בעקבות התאונה, וכי הגם שהתברר לאחר התאונה, כי לבנה של העדה בן דוד **"הכרות כלשהי"** עם הגרי, אין בכך כדי לגרוע מעדותה של בן דוד שנמצאה **"אובייקטיבית ואמינה ואין לראות בה עדות מוטה - כטענת ההגנה"**. עוד דחה בית משפט קמא את טענת ב"כ של המערערת כי עדת הראיה כלל לא היתה עדה לתאונה, **"וכי בדתה העדות מליבה וזאת כדי לסייע לנהגת המעורבת בשל הכרותה עם בנה"**, וצוין כי מוטב היה כי **"טענה חמורה זו, שלא מצאתי לה כל אחיזה בראיות, לא היתה נטענת"**.

בית משפט קבע בנוסף, כי האופנוע נסע בתוך מעגל התנועה מעל 10 מ', עת נכנס אליו רכבה של המערערת, נוכח קוטר המעגל הבנוי בתוך המעגל - כ- 20 מ', לפי מדידת בוחן התנועה כעולה מת/6, וכי יש בכך תמיכה לעדויות שהושמעו.

בית משפט קמא הסיק כי המערערת היתה מודעת לחובה לתת זכות קדימה, נוכח כך שציינה בחקירתה במשטרה (ת/5) - **"לפני הכיכר עצרתי עצירה מוחלטת הכיכר היתה ריקה ונכנסתי לכיכר"**, ואף בעדותה מסרה - **"הגעתי לכיכר... הבטתי שמאלה, הכיכר היתה ריקה ושוממת..."**. בית המשפט ציין עם זאת, כי אינו נותן אמון בדברי המערערת כי עצרה רכבה לפני הכניסה למעגל התנועה, שכן המערערת לא חזרה על הדברים בעדותה, ואולם יש באמירות אלה כדי להעיד על מודעותה לחובה למתן זכות קדימה. עוד התרשם בית המשפט כי במהלך חקירתה הנגדית נמנעה הנאשמת מליתן תשובה ישירה לשאלה אם ידעה כי עליה ליתן זכות קדימה, ו**"כי ניסיונותיה לחמוק ממתן תשובה ישירה נובעים אך ורק מטענתה המאוחרת כי תמרור 303 הוצב שלא כדין"**.

בית משפט קמא קבע כי המערערת נהגה ברשלנות, לאחר שלא הבחינה כלל בנהגת המעורבת אשר נסעה בתוך מעגל התנועה, וזאת על אף שלא חלקה על כך כי במקום קיים שדה ראייה מלא. המערערת לא עצרה רכבה טרם כניסתה למעגל התנועה, חרף כך שהאופנוע היה כבר קרוב לרכבה, ונמצא בתוך מעגל התנועה, וניתן אמון מלא בטענת הגרי לפיה המערערת נכנסה למעגל התנועה **"בנסיעה רצופה"**, באופן שרוכבת האופנוע לא הצליחה עוד למנוע את ההתנגשות.

בית המשפט קמא דחה את טענת ההגנה כי קיומו של ספק בחוקיות הצבת התמרוך, פטר את המערערת מאחריותה, או הביא "להיפוך זכות הקדימה בצומת", כפי שטען ב"כ המערערת, היינו כי רוכבת האופנוע הייתה חייבת במתן זכות קדימה לרכבה של המערערת. צוין כי המערערת הבינה והיה עליה להבין, כי עליה ליתן זכות קדימה לרכב אחר הנע בכיכר, גם אם התברר בדיעבד כי התמרוך הוצב שלא כדין (בעניין זה הפנה בית המשפט לנאמר בע"פ 6338/99 **ראובן בוחניק נ' מ"י** (25.10.1999)), וכי תקנה 65 לתקנות התעבורה אוסרת כניסתו של נהג לצומת אלא אם ביכולתו להמשיך בנסיעתו ללא הפרעה.

בית המשפט קיבל את טענת ההגנה כי קיים מחדל חקירתי בכך שהמשטרה לא חקרה את מי שדיווח על התאונה, וכן לא נחקר עובד גינון שפרטיו אינם ידועים, אשר הוזכר על ידי העדים כמי שנכח במקום. בית משפט קמא קבע עם זאת, כי אין באי איתורם של עדים אלה, כדי לסייע למערערת, שכן נקבע כי קיימת תשתית ראיתית מספקת להוכחת האישומים, נוכח עדויות התביעה בהן ניתן אמון מלא, ולנוכח **"עדות הנאשמת אשר לא טענה למגבלה כלשהי בשדה ראייתה ומאידך אישרה כי לא הבחינה כלל בנהגת המעורבת טרם התאונה..."**.

בית המשפט קמא דחה בנוסף את הטענה כי הגעת הבוחן למקום התאונה רק שבוע לאחר מכן, פגמה בחקירה, שכן רכבה של המערערת הוזז על ידי בעלה כעולה מהודעתה במשטרה, ומיקום האופנוע תועד ממילא בסרטון מצלמת גוף של שוטר הסויר, על מעגל התנועה מול רחוב ז'בוטינסקי ממנו התכוונה רוכבת האופנוע לצאת; עוד צוין כי מקום האימפקט המדויק לא היה הכרחי לקביעת אחריות המערערת לתאונה, שכן עלה כאמור, כי רוכבת האופנוע נכנסה למעגל התנועה ונסעה בו מעל 10 מטרים לפני כניסת המערערת למעגל. אי בדיקת שדה הראיה על ידי הבוחן, לא נדרשה אף היא, שכן לא הייתה מחלוקת כי שדה הראיה לתוך המעגל היה פתוח לחלוטין.

גזר הדין

בית המשפט קבע כי רף הרשלנות בנהיגת המערערת היה בדרגה בינונית, נוכח כך ש"לא הבחינה כלל בנפגעת טרם התאונה ולא עצרה רכבה טרם כניסתה למעגל התנועה וזאת חרף שדה ראיה תקין בתוך מעגל התנועה וחרף קרבת הנפגעת לרחוב האלון, ממנו נכנסה הנאשמת למעגל התנועה".

נקבע כי לרוכבת האופנוע, נגרמו פגיעות ברמה הבינונית, וכי עולה מהתיעוד הרפואי שהוצג (ת/9), כי **"אושפזה למשך 7 ימים במחלקת טיפול נמרץ בבית חולים קפלן ונותחה בבית החזה. במהלך הניתוח קובעו הצלעות עם פלטות וברגים..."**; הומלץ בעניינה על נכות אורטופדית צמיתה בשיעור של 40% בגין מגבלות שונות. בנוסף, מטופלת נפגעת התאונה במרפאה לשיכון כאב, וסובלת מהפרעה פוסט טראומטית. בעדותה מסרה הגרי כי "אינה עובדת ונמצאת בשיקום ארוך בבית בשל אי תפקוד". בית המשפט דחה בנוסף את טענת ההגנה כי לרוכבת האופנוע היתה תרומת רשלנות כלשהי, עקב חבישת קסדה לא תואמת, או אי לבישת "ציוד מגן".

נקבע כי מתחם הענישה בגין עבירות אלה שהסבו חבלות של ממש, כולל רכיב של פסילת רישיון נהיגה לתקופה המתחילה ב-8 חודשים ומגיעה עד ל-18 חודשי פסילה בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים.

לזכות המערערת נזקף עברה התעבורתי הלא מכביד מאז שנת 1993. עוד ניתנה הדעת להשפעת העונש על עיסוקה הכרוך בנהיגה, והיותה אם ל-5 ילדים. נוכח כך, צוין כי העונש יהיה "באזור הרבע התחתון" של מתחם הענישה שנקבע, וכי אין מקום להטלת מאסר בפועל.

הטענות בערעור

ב"כ המערער טען כי נוכח הקביעה לגבי אי חוקיות התמרוך, נשמט הבסיס מתחת לאישומים, ויש לבחון את עניינה של המערער על פי תקנה 64(א)(1) לתקנות התעבורה, לעניין אי מתן זכות קדימה ב"צומת", ולא ב"מעגל תנועה", ועל רוכבת האופנוע היה לכבד את זכות הקדימה של המערער שנכנסה לצומת מימינה.

בנוסף נטען, כי המערער נכנס לצומת רק לאחר שבדקה היטב כי הוא ריק מכלי רכב אחרים, ואין לקבל את קביעות המהימנות בהכרעת הדין שאינן מבוססות. נטען כי בית משפט קמא קבע כי הרוכבת ועדת הראיה מסרו תיאור דומה של התאונה, אלא שמעדותה של עדת הראיה עולה כי ייתכן שלא ראתה את רגע התאונה שכן עצמה את עיניה והורידה ראשה, ומשכך סתרה את הודעתה במשטרה כי הבחינה בכך שרכבה של המערער עולה על גופה של רוכבת האופנוע; רוכבת האופנוע העידה כי עדת הראיה עצרה ושוחחה איתה במקום התאונה, בעוד שעדת הראיה טענה כי לא עצרה במקום התאונה. עוד עלתה כנטען, סתירה בעדויות לגבי הנתיב בו נסעה רוכבת האופנוע. נטען בנוסף, כי האופנוע פגע בדופן השמאלית האחורית של רכבה של המערער, ואילו רוכבת האופנוע טענה כי רכבה של המערער פגע ברכבה; עוד אישרה בעדותה כי בעת מסירת העדות במשטרה הייתה "מעורפלת", ובית משפט אף ציין כי ספק אם ניתן היה לקבוע ממצא על סמך עדותה של רוכבת האופנוע לבדה.

ב"כ המערער חזר וטען כי לא ניתן להסתמך על הסקיצה ת/6, שכן מבנה הכיכר השתנה נוכח תיעוד שהציג לפיו ניתן אישורים בעיריית יבנה להרחבת הכיכר, וכי ת/6 לא הייתה עדכנית, כך שהמדידה שערך הבוחן אינה נכונה.

עוד צוין כי לא נחקרו 2 עדים מהותיים - הגנן ומי שהודיע על התאונה - שיכלו לשפוך אור על נסיבות התאונה, ולשנות הקביעה בדבר אחריותה של המערער. מעדות שוטר הסיור אף עלה כי התלוותה אליו למקום התאונה, שוטר שלא ערכה תרשומת, ועדותה היתה עשויה להיות מהותית להגנת המערער. נטען בנוסף, כי בשל אי הגעת הבוחן מיד לאחר התאונה, לא בוצעו פעולות חקירה מתחייבות במקום התאונה.

עוד נטען כי לא היה מקום להרשעת המערער בעבירה של נהיגה בקלות ראש, נוכח זיכוי מעבירה של אי ציות לתמרוך, והיה מקום להרשיעה, לכל היותר, בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות (בעניין זה הפנה ב"כ המערער להנחיות ראש חטיבת תביעות במשטרת ישראל (נספח ד)).

באשר לעונש נטען כי בית משפט קמא החמיר עם המערער, וכי במקרים אחרים, שהוצגו, הוטלו עונשי פסילה בפועל מקלים יותר.

ב"כ המשיבה, טען מנגד, כי אין להתערב בפסק דינו של בית המשפט קמא, נוכח הנמקותיו המבוססות.

דין והכרעה

"כידוע, אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, אשר התרשמה באורח ישיר ובלתי אמצעי מהעדויות שהובאו בפניה ומהשתלבותן במארג הראייתי..." (עפ' 8430/20 יוסף חיים עמר נ' מדינת ישראל, 25.11.21). לכלל מושרש זה קיימים אומנם חריגים, ולענייננו טוען ב"כ המערער כי מתקיים אחד מאותם חריגים, היינו כי הערכאה הדיונית התעלמה מסתירות ומתמיהות מהותיות בעדויותיהן של רוכבת האופנוע ועדת הראיה, עד שלא ניתן היה לבסס ממצא עובדתי על יסודן.

אין לקבל עמדת ההגנה.

בית משפט קמא בפסק דינו המנומק והמפורט, בחן היטב את שתי העדויות שעל פיהן נקבעו ממצאי עובדה בעניין "סדר הכניסה" למעגל התנועה, וקבע כי המערערת נכנסה למעגל התנועה לאחר שרוכבת האופנוע כבר נמצאה בתוכו, מול רחוב אלון, באופן שחסם את נתיב נסיעת האופנוע עד שלא ניתן היה למנוע תאונה.

בית המשפט קמא נהג בקפדנות רבה בבחינת העדויות, ועל אף שרחש אמון מלא לעדותה של רוכבת האופנוע ציין כי אפשר שלא היה מסתפק בעדות זו לבדה, והממצאים העובדתיים נקבעו על ידו גם על בסיס התמיכה הראייתית האיתנה שנמצאה בעדותה של עדת הראיה, בן דוד, שבית המשפט ייחס לה את מלוא המשקל. לטענת ההגנה בדבר קשרים "סמויים" בין שתי העדות לא נמצא כל בסיס ראיתי, ובית משפט קמא קבע כי בין השניים לא היתה קיימת כל היכרות מוקדמת, והן אף לא נפגשו כלל, וכי עדותה של בן דוד נמסרה במשטרה לאחר שהתברר באקראי כי היתה עדת ראיה לתאונה. בקביעה זו לא מצאתי כל עילה להתערב.

הטענה כי העדה בן דוד עצמה עיניה ולא ראתה את התרחשות התאונה, מתעלמת ממכלול העדות שמסרה אותה עדה. בן דוד מסרה תיאור מלא של נסיבות התאונה, וציינה בחקירתה הנגדית כי חזתה בה מ"קו ראשון"; העדה אישרה אומנם כי מיד לאחר שהבחינה באירוע עצמה עיניה ולא ראתה את "רגע התאונה", אולם הבהירה היטב בעדותה כי **"...ברגע הבא ראיתי את הבחורה מוטלת על הרצפה, הקטנוע נפל והיא השתטחה על הכביש... אני זוכרת שברגע הבא ראיתי אותה על הכביש כשהקסדה שלה נמצאת מתחת לרכב..."** (פרוטוקול מיום 10.5.21 ע' 6-7), ומשכך אין לקבל הטענה כי לא הבחינה בפרטי התאונה הרלוונטיים לדיון, עליהם הסתמך בית משפט קמא.

העדה בן דוד מסרה בעדותה כי אינה זוכרת באיזה נתיב נסעה רוכבת האופנוע בתוך מעגל התנועה, אולם לא הסתייגה מכך שמסרה בהודעתה במשטרה כי רוכבת האופנוע נסעה בנתיב "הפנימי" מבין השניים, ואולם גם אם הדבר מנוגד לעדותה של רוכבת האופנוע כי נהגה בנתיב ה"חיצוני", אין מדובר בפרט מהותי המביא להטלת ספק בתיאור שמסרה העדה בדבר נסיבות התרחשות התאונה ומיקום האימפקט מול רחוב האלון. דברים אלה נכונים גם לענין הטענה המתייחסת לדבריה של רוכבת האופנוע כי עדת הראיה ניגשה אליה לאחר שנפגעה ושכבה על הכביש, שאינם עולים לכאורה, בקנה אחד עם עדותה של בן דוד. אציין עם זאת, כי מעדותה של הגרי, עולה, כי אין מדובר בזיהוי החלט, ולדבריה **"היו שם הרבה אנשים שניגשו אלי. אני חשבתי שהאישה שניגשה אלי היא הנהגת הפוגעת, הנאשמת. הסתבר שזו מישהי שראתה אותי"** (פרוטוקול מיום 5.7.21 ע' 20), והדברים לא לובנו בחקירת העדה. כך או כך, אין מדובר בסתירה היורדת לשורש התיאור שמסרה רוכבת האופנוע לגבי נסיבות התאונה, באופן העשוי להעיב על ממצאי האמון שנקבעו.

באשר לטענה בדבר שינוי סדרי הנסיעה בכיכר נוכח הליקוי בהצבת תמרור 303; המערער טען בעניין זה כי יש לנהוג על פי תקנה 64 (א) (1) לתקנות התעבורה, הקובעת כי אם לא הוצב תמרור המורה על מתן זכות קדימה בצומת או על עצירה לפני הצומת בכיוון הנסיעה של נוהג הרכב, והתקרבו לצומת כלי רכב מצדדים שונים **"יתן נוהג רכב את זכות הקדימה לכלי רכב הבאים מימין"**, וכי אין לנהוג עוד על פי תקנה 64(ז) החלה על כניסה למעגל תנועה, לפיה **"נוהג רכב המתקרב למעגל תנועה שלפניו מוצב תמרור 303, ייתן זכות קדימה לרכב הנמצא בתוך מעגל התנועה"**.

הקושי בקבלת הטענה ברור על פניו.

תקנה 64 על סעיפיה השונים מסדירה את מתן זכות הקדימה בנתוני דרך משתנים, ואולם אין היא מהווה תחליף לחובת הזהירות המוטלת על נהג המצוינת בתקנה 21(א) לתקנות לפיה "**כל עובר דרך חייב להתנהג בזהירות**", ובתקנה 21(ג) הקובעת כי "**לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות...**".

הפסיקה המושרשת עמדה על כך ש"הסדר החברתי ושיטת המשפט מניחים כי השכל הישר ידריך נהגים בנהיגתם לצפייה אימתית צפויה סכנה לעוברי דרך, וכך, משיעמדו על קיומה של סכנה ינקטו הנהגים אמצעי זהירות מוגברים במקום שתנאי הדרך מחייבים כי כך יעשו" (ע"פ 8827/01 שטרייזנט נ. מדינת ישראל, 13.7.2003, פסקה 28), והטענה כי קיים ליקוי בתמרוך אין בה כדי לבטל חובת הנהג "**להתאים בעוד מועד את נסיעתו לתנאי הדרך**" (ע"פ 2849/06 יעקב תורג'מן נ. מדינת ישראל, 15.10.2007, פסקה 13, וכן עניין בוחניק, שהוזכר לעיל).

גם אם אניח כי חל "היפוך" במתן זכות הקדימה נוכח הליקוי בהצבת התמרוך, הרי שלא היה בכך כדי לבטל את חובת הזהירות שהיתה מוטלת על המערער. נהפוך הוא. מדובר בחובת זהירות מוגברת המוטלת על הטוען ל"היפוך" מעין זה, נוכח הסיכון הנשקף מנהיגותו ב"חסות" "ההיפוך", לאותם נהגים הנכנסים לתוך מעגל התנועה מעבריו השונים, שאינם ערים כלל לליקוי אפשרי בהצבת התמרוך; ואולם איננו נדרשים לכך, נוכח קביעת בית משפט קמא כי המערער המשיכה בנסיעה רצופה לתוך הכיכר, בלא שהבחינה כלל באופנוע המתקרב, ובלא שהיתה ערה לסיכון שיצרה נוכח קירבתו של האופנוע לרכבה הנע לעברו. טענת המערער כי עצרה או האטה את רכבה לפני כניסתה לכיכר, על אף שהיתה מודעת לצורך לבחון אם מתקרבים כלי רכב, נדחתה על ידי בית המשפט, ובנסיבות אלה, הוכחה רשלנותה של המערער כפי שקבע בית משפט קמא, ואין מקום להתערב בקביעה זו.

סבור אני כי לא עלו מחדלי חקירה שהיה בהם כדי לפגוע בהגנת המערער.

בית המשפט נימק היטב בהכרעת דינו מדוע לא נפגמה הגנת המערער חרף אי הגעת למקום התאונה; הכרעת הדין מתבססת בעיקרה על דברי שתי העדות, ומשלא ניתן אמון בטענות המערער לגבי דרך נהיגתה, ניתן היה לקבוע, כפי שקבע בית משפט קמא, כי די בתשתית הראייתית שהוצגה כדי לבסס הרשעה; אף אם החקירה לא היתה מושלמת והיה מקום לחקור בנוסף שני עדים אפשריים, כפי שצוין על ידי בית משפט קמא, הרי שלא עולה כי נגרמה פגיעה ממשית להגנת המערער כפי שנטען. אין אני רואה גם מקום לטענה כי ההגנה נפגעה נוכח אי עריכת מזכר על ידי שוטרת שהגיעה למקום התאונה שנלוותה לשוטר פרג', נוכח עדותו של השוטר בה פורטו הפעילות המשטרית שבוצעה במקום התאונה.

עוד אוסיף, כי אין לקבל טענת המערער בעניין הצורך להמיר את ההרשעה לעבירה של נהיגה בחוסר זהירות, בשל זיכוי המערער מעבירה של אי ציות לתמרוך; בהנחיות המשטרה שהוצגו אומנם צוין כי הפרת הוראות תמרוך הנלוות לרשלנות, הינה נסיבה המחמירה את סעיף האישום שייקבע, אולם נוכח הרשלנות המשמעותית שבפנינו, והתוצאה הקשה בגרימת חבלות גוף משמעותיות לרוכבת האופנוע, הרי שההרשעה בעבירה של נהיגה בקלות ראש, מבוססת כנדרש.

באשר לערעור לעניין העונש.

כפי שכבר צוין, לא הבחינה המערערת כלל באופנוע המתקרב והמשיכה בנהיגה רצופה, חרף הקרבה המסוכנת לאופנוע, ומעדותה עולה כי אף לא הבינה תחילה במה פגעה. המציאות מלמדת כי רוכבי אופנוע חשופים יותר מנהגים אחרים לפגיעות גוף קשות, בשל היעדר אמצעי מיגון ובשל טיבו של רכב דו גלגלי, וכך אף בענייננו נגרמו פגיעות גוף משמעותיות לנפגעת התאונה, בחורה צעירה, ילידת שנת 1999, שנאלצה לעבור אישפוז קשה ושיקום, והיא סובלת מהשלכות התאונה, תוך שינוי כפוי ומכביד של אורחות חייה.

חרף האמור, הסתפק בית משפט קמא בהטלת עונש עיקרי של פסילת רישיון נהיגה בפועל, תוך שנתן משקל לנסיבות האישיות ולהיעדר עבר תעבורתי מכביד, ואין אני מוצא כל חומרה בעונש שהוטל התואם את צרכי הענישה בעבירות אלה, שהן בנפשנו.

הערעור נדחה איפא, על שני חלקיו.

המערער תפקיד רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט לתעבורה עד יום 19.9.22 שעה 12:00.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים באמצעות נט המשפט.

ניתן היום, י"ד אלול תשפ"ב, 10 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.